

Arrest

nr. 101 827 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het

poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het uiten van blote beweringen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. De motivering inhoudende weigering van de vluchtelingstatus zoals opgenomen in de bestreden beslissingen blijft derhalve onverminderd staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Van een kandidaat-vluchteling wordt bovendien verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt een gebrekkige medewerking doordat verzoeker geen enkel document voorlegde dat zijn beweerde identiteit en nationaliteit kan staven. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij dit poogt te staven met elk document die hij in zijn bezit heeft of kan verwerven. Het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure. Het ontbreken van enig document hieromtrent, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Voor het gebrek aan enig stavingstuk dienaangaande geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring. Hij verklaarde aan de asielinstanties dat hij, hoewel hij weliswaar had gehoord van het bestaan van identiteitskaarten in Bangladesh, zelf er nooit één had gekregen. Deze verklaring is niet plausibel gezien uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat identiteitskaarten in Bangladesh alomtegenwoordig zijn, en dit zowel in de steden als op het platteland. De Raad leidt hieruit af dat verzoeker zijn werkelijke identiteitsdocumenten voor de asielinstanties achterhoudt ten einde zijn werkelijke identiteit, en mogelijks zelfs zijn werkelijke nationaliteit, voor de asielinstanties te verhullen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om een aannemelijke uitleg te geven voor zijn gebrekkige medewerking.

De ongeloofwaardigheid van het relaas lijkt te worden bevestigd door de vage verklaringen die verzoeker bij de commissaris-generaal aflegde omtrent zijn beweerde verantwoordelijkheid bij het BNP en de beweerde aanklacht tegen hem, evenals de inconsistenties tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal aangaande zijn familiale problemen. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daarom geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verwijst nog naar landeninformatie, doch deze vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze vaststellingen volstaan op zich om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn beweerde land van herkomst, Bangladesh."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 maart 2013, stelt verzoekende partij dat zij wat de vluchtelingenstatus betreft verwijst naar het verzoekschrift en wat de subsidiaire beschermingsstatus aangaat de aandacht wil vestigen op de algemene veiligheidssituatie zoals deze blijkt uit de informatie en het feit dat er in haar geval geen mogelijkheid is op een intern vluchtalternatief.

De Raad wijst erop dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad merkt daarnaast op dat de begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten “*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.*”

Het tweede lid van dit artikel stelt dat “*interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...*” niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten zodat mag besloten worden dat uit de informatie die verzoeker aanbrengt niet blijkt dat hij nood heeft aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4 §2, c).

De Raad wijst er tot slot op dat een beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4 §2, a) en b)) *in concreto* dient te worden aangetoond middels een geloofwaardig relaas. Het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie aan de hand van algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraag van verzoekende partij, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en dient het al dan niet bestaan van een intern vluchtalternatief niet onderzocht te worden omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de geloofwaardigheid en gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS